† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

P. 198.163

Apare lunar
8 pagini - 50 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editată de Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 2 (7)
Februarie 1993

DIN SUMAR

CUM SĂ NE ORGANIZĂM
Regulamentul interior al MPR
Paginile 4-5

STAREA STUDENŢIMII ROMÂNE
Liga studenţilor
Institutul de Marină Civilă din Constanţa
Pagina 2

CRIZA DUNĂREANĂ
Comentariu politic de Corneliu Dida
Pagina 6

SUNTEM CU OCHII PE VOI !
Pagina 8

În Bucureşti, la trei ani după Cruciada copiilor

Încredinţă; astăzi prima pagină a "Mişcării" unui tânăr poet din Gruparea EXOD - grupare literară entuziastă şi rebelă din Cetatea Sibiului.

Ne-a mişcat tonul sincer - sensibil dar şi plin de energie - al lui Ştefan Doru Dăncuş, fineţea expresiei şi profunzimea trăirii. Tineri ca el şi ca prietenii săi literari din Gruparea Exod aduc dovada cea mai limpede că generaţia noastră îşi poate găsi adevărata afirmare *prin ea însăşi*.

Prin puterea cugetării, a creaţiei şi, mai întâi de toate, a curăţeniei sufleteşti. (*M.M.*)

Noua disperare

Pe urmă e ploaie, pe urmă e ceaţă
E frunza cerşind şi cafeaua amară
Sunt ochii pe urmă, apoi dimineaţă
Pe urmă o zi - apoi iadul de seară

Se spune că tu şi se tace că eu
Pe urmă se ard trandafirii pe rug
Se-nvaţă o dată - se uită mereu
Se cumpără paşi pentru cei care fug

De altfel trăim - mai cu toţi, mai cu noi
Nu mergem la teatru, nici cărţi nu mai vrem
E viaţă, e ceaţă, vin câini şi vin ploi
Cafeaua-i amară, artiştii - blestem

Pe urmă te scriu - dacă-s unul, sunt doi
Pe urmă alunec - apoi mă ridic
De altfel trăim, mai cu toţi, mai cu noi
Pe urmă şi-apoi nu mai este nimic.

ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ

BUCUREŞTIUL... ŞI BUCUREŞTENII

- scrisoare netrimisă -

Bucureştiul 1

Aici te-a chemat vârsta de fier, căci s-au adunat reflectoarele la masa comună a urii. Vinovaţii ucid cu numere de telefon, nevinovaţii păzesc metrourile sărăciei, idolii coboară din icoane şi voievozii din peceţi, orbii trec pe roşu strada eternităţii, topurile înregistrează stupefiate preferinţa pentru trâmbiţele sfârşitului lumii - ei, deplorabilii, strâng frunze uscate prin Cişmigiu. Fură foc din Sodoma, din Gomora, din Roma lui Nero, din arca lui Noe. Ei, deplorabilii, fac oficiul de gazdă, te întreabă ce cauţi, îţi indică puncte de reper viabile. Ei nu pot fi decât măturătorii, salubritatea de cuvinte şi impresii. În ei se poate depozita orice, de la angoasă până la mâncarea pe care iubita ţi-a pus-o pentru drum.

Din "Aviatorilor" iei autobuzul spre "Casa Presei Libere". Nu te doreşte nimeni acolo, uşile marilor scriitori numai cu umărul pot fi sparte şi duse forţat la Starea Civilă a Deschiderii. Şi toată lumea minte. Color, alb-negru, frumos, urât, just chiar. Nu există bocanc uriaş pentru aceste locuri. Un animal monstruos planează peste ele, definit de analele istoriei ca BUFNIŢA DE PE PALATUL COTROCENI.

Bucureştiul 2

Când mori nu te aude materia. Nimeni nu vrea să mori - o lumânare costă prea mult. Părinţii noştri sunt versul lui Rilke: "Dacă mor eu, cu mine rostul tău dispare". E valabil şi pentru noi, îndrăgostiţii ce trecem nervoşi pe străzile Capitalei.

România este ora zero. România nu este consignaţie turcească, nici vacă de muls pentru arabii occidentului. La porţile ei am aşteptat noi, autohtonii, ani şi ani. Europa a intrat în România iar locuitorii ei au rămas afară, ca o naţiune ce nu deţine stocuri valutare pentru a-şi plăti intrarea în propriul teritoriu. Mi-e milă de Europa. Pentru noi, cei ce avem curajul răspunderii şi scoatem ilegal reviste de cultură, nu contează închisoarea - "Jurnalul fericirii" s-a scris. Nu contează singurătatea pentru că "Însinguratul" s-a scris. Nu contează durerea, pentru că "Lacrimi şi sfinţi" s-a scris. Contează suferinţa ce ocupă spaţiul dintre naţiune şi conducătorii ei, mincinoşii.

Dar Hristos n-a intrat în zadar cu biciul în Templu. Nu trăiesc în zadar românii pe care un Arhanghel îi caută în vis şi-şi cere dreptul la existenţă acum, aici, aşa.

Bucureştiul 3

Desigur, ni se îngăduie să fim. Să avem ochi limpezi. Să fim continuarea firească a colinzilor nordului ţării. Dar morţii? Dar Eminescu? Dar "Ne e silă"? Ne e silă de tot, de toate. De pământul nostru însă, nu. De mormintele noastre răscolite de arheologii tuturor puterilor statului; de vocea Martirilor ne e dor; de cetăţile Mioriţei şi de Hora Unirii ne înlăcrimăm. Obsedantă părere! Unii cred că Nistrul e un butoi cu vin.

Dar *fără* ei, şi din toate puterile CEREM despăgubiri în numele fetelor siluite de soldaţii tuturor puterilor (Antanta şi restul), al mamelor ce-şi plâng un fiu mort în Tatra şi altul în Rusia, al istoriei ascunse la Trianon şi Yalta. În faţa voastră, a impostorilor, noi venim cu bieţii hectolitri de sânge naţional. Valorează valută? Nu o vrem. Vrem un fluviu care să vă mature pe voi, pietrele.

Îţi scriu, Eminescu, din Bucureşti: poporul trece, impostorii rămân.

•

Ştiu că toate sunt superbe în imensa lor micime, de la momentul în care cumperi droguri, la momentul în care refuzul devine sferic. Ştiu că sunt echivalentul necondiţionat al lui zero. Dar dacă aş dispune de puteri absolute în România - aş alunga locuitorii şi-aş rade de pe suprafaţa ţării oraşul Bucureşti; aş pune apoi să fie arat la adâncimea de zece metri pământul, să cadă în hău mizeria şi ura ce guvernează aici. "Vine o vreme când mor caii" - spune un poet.

Articolele scrise cu revoltă şi ură de provincialul stupid le-am distrus. Nu ne-a mai rămas decât să privim pe ferestrele raţiunii cum mor caii, şi, odată cu ei, libertatea. Mai putem plânge, pentru că lacrimile poporului nu pot fi impozitate de nici un guvern. Maşini străine transportă în viteză burţile parlamentar-guvernamentale. Te orbeşte mizeria sufletească a marii metropole: Bucureştiul e locul ales de diavol ca teren de acţiune. A reuşit, în pofida celor ce construiesc biserici sau aruncă o monedă cerşetorului. Aici am devenit tragic de înfrânt. SPECTACOL: Pe scările staţiei de metrou Crângaşi a murit un "copil al străzii". Avea doar 11 ani. Fetiţa care era cu el i-a împodobit chipul acolo, pe cimentul staţiei, cu bucăţi din pachete de "Camel" şi staniol provenit de la ambalajele de ciocolată străină. Toţi banii pe care îi aveam atunci la mine s-au dus pe această mică minune, Andra, 9 ani, fără părinţi şi fără etichetă socială. Copilul cu care cerşea prin vagoanele metroului, Adi şi atât, murise. Va învăţa, micuţa, ce înseamnă să strângă din dinţi noaptea, în somnul ei de copil, contra unor călători grăbiţi. Poate eu, indulgent şi îngrozit de realitatea aceasta dură voi fi iertat când voi ieşi pe stradă la viitoarea Revoluţie: "terorista" care mă va cruţa va fi, poate, chiar Andra.

Pentru că ne permitem desfrâul sexual, barurile, discotecile, polemicile interreligioase ce costă, evaziunile fiscale, toate ni le permitem în detrimentul copiilor ce mor sub roţile metroului sau pe scările acestei nebuneşti companii de transport. Contra 20 de lei ţi se oferă comedia condiţiei de om aruncată în spinarea unui animal de subsol.

Dar eu nu sunt aici decât un stupid oarecare ce transportă sub braţ nişte publicaţii ilegale despre legionari, un răzvrătit care a avut şansa să primească îmbrăţişarea unei ploi pe unul din marile bulevarde ale Bucureştiului.

Rămân mereu al tău
într-un univers de tentaţii,

ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ

LIGA STUDENŢILOR

INSTITUTUL de MARINĂ CIVILĂ - CONSTANŢA

Liga Studenţilor din Institutul de Marină a fost înfiinţată în perioada 25-28 decembrie 1989.

Încă de la înfiinţare LS-IMC s-a unit cu Liga Studenţilor din Universitatea Bucureşti adoptând statutul acesteia. Grupul de organizatori şi fondatori era format din Radu Mazăre, Nicu Constantinescu, Valentin Ionescu, Marius Marina, Laurenţiu Sichitiu.

În 1990 peste 90% din studenţii Institutului (aproape 1300) erau membri cotizanţi ai Ligii Studenţilor.

În prezent Liga are 400 de membri cotizanţi.

Conducerea actuală: Preşedinte - Adrian Gâmbuţeanu, Secretar - Nicolae Dragomir, Şef Departament Relaţii - Ovidiu Cupşa

În februarie 1990 - datorită manifestaţiilor şi presiunilor studenţilor veniţi în Bucureşti se obţine demilitarizarea Institutului de Marină, cea mai importantă realizare a Ligii.

Tot în 1990 un grup de studenţi hotărâţi - Radu Mazăre, Nicu Constantinescu, Bogdan Ionescu, Valentin Ionescu, Marius Marina, Sorin Struţinski, fondează publicaţia "Contrast" ziar de opinie studenţească.

Pe întreg parcursul anului 1990 Liga Studenţilor din IMC participă la acţiunile protestatare ale studenţimii situându-se împreună cu Liga Studenţilor din Universitatea Bucureşti în fruntea Mişcării Studenţeşti din România. LS-IMC a jucat un rol esenţial la înfiinţarea Confederaţiei Naţionale a Ligii Studenţilor din România şi a contribuit activ la materializarea grevei generale a Studenţimii Române din decembrie 1990.

Ne amintim că nici o revendicare a Mişcării Studenţeşti nu ţintea avantaje şi foloase pentru studenţi, ci pentru întreaga societate românească. O bună parte din revendicările de atunci priveau probleme ce nici astăzi nu şi-au găsit rezolvarea.

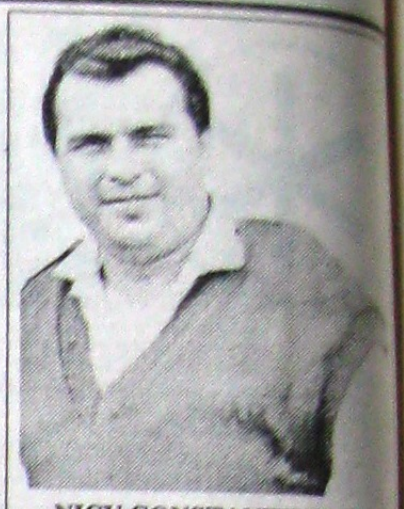

NICU CONSTANTINESCU

Fondator şi fost preşedinte al LSIMC.
Fondator al publicaţiilor "Contrast" şi "Telegraf", unde este astăzi şef de departament.

L-am cunoscut acum trei ani. Venise în Bucureşti cu colegii săi, studenţii marinari. Pe atunci înfiinţa Liga Studenţilor din Constanţa.

Fiind o prezenţă decisivă în momentele cheie ale anului 1990, s-a remarcat - din toate punctele de vedere - ca unul dintre cei mai puternici lideri ai Mişcării Studenţeşti.

Era foarte supărat pe comunişti. Supărarea nu i-a trecut nici acum.

Jurnalist de temut a CONTRASTat cu virulenţă în peisajul presei Româneşti. Acum TELEGRAFiază pe aceeaşi lungime de undă.

Nu face politică partizană. Dar dacă va face vreodată, nu îi vedem bine pe viitorii lui adversari.

G.R.

Interviu realizat la conferinţa de presă a Ligii Studenţilor din Institutul de Marină Civilă în data de 7 februarie cu ocazia aniversării a trei ani de la înfiinţare.
Interlocutor: Adrian GÂMBUŢEANU, Preşedintele LS-IMC

*

"Suntem priviţi ca un ghimpe..."

Rep.: *Cum se face că la conferinţa dumneavoastră de presă sunt atât de puţini jurnalişti (doar de la "Telegraf", "Mişcarea" şi de la radio-ul local)?*

- Este un semn de întrebare pentru presa română; noi i-am căutat şi i-am invitat pe toţi jurnaliştii.

Protestele noastre nu apar în nici un ziar în afară de "TELEGRAF". Contestările noastre, chiar dacă privesc întreaga structură a oraşului, nu vor fi cunoscute de nimeni. Cu toate că Institutul de Marină are un prestigiu, reprezintă ceva, studenţii de aici au fost pe străzi în Decembrie, cu arma în mână. Dar acum, asta e! Nu ne ascultă nimeni.

Rep.: *În '90-'91 studenţii şi conducerile Ligilor Studenţeşti păreau mult mai radicale în exprimare şi acţiuni. S-au schimbat lucrurile acum?*

- Da, lucrurile s-au schimbat puţin deoarece în momentul în care suntem radicali încep să ni se pună tot felul de piedici. Trebuie înţeleasă şi altfel realitatea. În momentul de faţă nu prea e timp de radicalism, conjuctura era alta în '90 faţă de '93; ultimele mitinguri studenţeşti s-au terminat în primăvara lui 1991.

Aproape nimeni nu sprijină crearea unui mediu universitar, toţi spun "Aa, studenţii, sunt tot timpul cu gura mare, ăia care îşi fac de cap".

Rep.: *Ce vă rămâne în continuare?*

- În primul rând ne trebuie mediatizare - noi avem definită o poziţie - să fie studenţimea un centru spiritual, să ne implicăm în viaţa societăţii româneşti.

Atâta timp cât mass-media şi după cum am văzut oamenii politici nu sunt interesaţi mi se pare oarecum inutil demersul nostru.

Cu ocazia manifestării recente (împlinirea a trei ani de la constituire) ne-am întâlnit cu liderii politici. În discuţiile avute cu ei, majoritatea sunt în general blazaţi, au alte probleme, ni se spune: da, vă rezolvăm, o să facem, o să dregem, o să fie minunat, dar... până la urmă uită să se ţină de cuvânt.

Rep.: *Am observat pe pliantul vostru prezenţa unui citat al lui Eminescu:*

"... misiunea oamenilor ce vor din adâncul lor binele ţării e creşterea morală a generaţiei tinere şi a generaţiei ce va veni..."

Să înţeleg că v-aţi propus să urmăriţi în activitatea voastră mesajul Poetului Naţional?

- Da bineînţeles, dar acest mesaj nu este urmărit în momentul de faţă de către cei care au puterea.

Rep.: *Nici Eminescu nu a avut puterea. Voi ce întreprindeţi, concret?*

- Noi încercăm să organizăm diferite manifestări care să dea explicaţia anumitor lucruri, anumitor evenimente, în general întâlniri cu studenţii, cu diverse personalităţi. Ultima a avut loc în decembrie anul trecut, un fel de consfătuire.

Rep.: *Este vreun profesor care vă sprijină?*

- Practic nu prea.

Rep.: *Ce aţi aştepta din partea lor, a profesorilor?*

- Prezenţa alături de noi, o implicare mai mare, să lupte pentru a soluţiona probleme privind programa şcolară, probleme privind activităţi studenţeşti activităţi culturale, probleme legate de cămine, de cantine, de cazare.

Rep.: *Cămine şi cantine aveţi în regie?*

- Ni s-a spus că nu se poate. Cantină nu avem iar cazarea este insuficientă. Conducerea Institutului a încercat în permanenţă să ne pună piedici.

Rep.: *Care sunt cele mai importante probleme cu care vă confruntaţi?*

- La cursuri şi examene nu sunt probleme, notele o dovedesc. Dar sunt probleme colaterale cadrului profesional ce nu sunt luate în consideraţie. Dificultăţile de natură materială sunt generale la studenţi; condiţiile de învăţat sunt "eroice", ca să zic aşa.

Apoi este lipsa unui mediu spiritual, a unui mediu cultural studenţesc în care studenţii să se întâlnească, să dezbată probleme.

Sarcina organizării unui astfel de mediu revine Ligilor Studenţeşti, dar organizaţia studenţească trebuie să fie sprijinită, trebuie să existe măcar un spaţiu, un loc unde să ne întâlnim.

Nici ministerul, nici conducerea şcolii, nu s-au arătat dispuse să înţeleagă că studenţii au şi ei nevoie de un loc al lor.

În momentul de faţă administraţia locală sprijină arabii, ţiganii, turcii, bişniţarii să-şi deschidă buticuri - mă refer la primărie. Primarul este al Convenţiei şi în alegeri Convenţia Democratică a fost propulsată şi datorită studenţilor dar acum pentru noi răspunsul este invariabil: "Nu avem". Asta în timp ce se atribuie discoteci şi localuri turcilor.

Noi am încercat să facem un club, ceva studenţesc, unde să nu intre toţi ţiganii, unde să nu fie scandal şi beţivăneală, ceva, o discotecă, un locuşor unde să poată veni tinerii liniştiţi. Prefectul este fostul şef al gospodăriei de partid, acum e la FDSN. Noi am protestat public, a apărut şi în ziar, în TELEGRAF, dar a fost propus şi sprijinit de PNŢ-cd şi AFDPR, ceea ce pe mine m-a surprins foarte mult. Noi l-am contestat chiar în seara numirii lui, însă jocurile erau făcute.

Suntem priviţi acum ca un ghimpe.

Rep.: *Dar aţi fost un ghimpe folositor în alegeri!*

- Studenţii contestă întotdeauna ceea ce nu este în regulă; nu ştiu cărei administraţii, de orice coloratură ar fi ea, îi convine acest lucru.

Să vă povestesc ceva. În luna mai a anului trecut s-a desfăşurat un fel de simpozion, organizat de Societatea Studenţească Medicinistă cu teme de genul "Mişcarea Studenţească în contextul tranziţiei", alta despre "Mişcarea Studenţească în ultimii ani", apoi "Acţiune Civică sau Partid?".

Au fost prezenţi jurnalişti, oameni politici, profesori ca Stere Gulea, domnul Coposu, domnul Ion Raţiu. "Creierul" organizării a fost parcă Vlad Moisescu, student din conducerea SSM şi vice-preşedinte la Organizaţia Studenţilor Liberali într-o vreme. Nu ştiu dacă a fost o rezoluţie scrisă, dar concluzia pe care am aflat-o ulterior, şi am simţit-o pe pielea noastră, a fost că nu trebuie să existe organizaţii studenţeşti. Domnul Coposu a spus că studenţii trebuie să se ducă la organizaţiile politice. Studenţii prezenţi acolo, majoritatea membri ai organizaţiilor de tineret ale partidelor se pare că au fost de acord.

Rep.: *Cum aşa?*

- S-a spus că dacă studenţii vor să aibă activitate civică, să se orienteze către organizaţiile de tineret ale partidelor. Dar pentru majoritatea studenţilor, organizaţiile de tineret ale partidelor nu reprezintă interes, deoarece practic toate sunt controlate de conducerea partidului, nu au activitate şi nu li se oferă nimic.

Aici în oraş practic nu există organizaţii de tineret ale partidelor; au câţiva membri, nu au nici o activitate şi sunt sub tutela directă a conducerii centrale în care în majoritate sunt oameni în vârstă.

Noi ne-am propus să ne păstrăm linia şi credem că nişte interese de partid care pot fi minore sau obscure, nu pot sta în faţa intereselor unei categorii, a unei întregi clase sociale - studenţii.

Pînă în momentul de faţă partidele nu au făcut nimic pentru a rezolva problemele tineretului în general şi ale studenţilor. Nu se vede nimic, nimic palpabil, vorbe spun toţi "voi sunteţi viitorul ţării dar aşteptaţi şi voi să ajungeţi la vârsta noastră". Promisiuni şi atâta tot. "Noi vă înţelegem dar nu vă putem rezolva". Cam aşa ne zic.

Rep.: *Şi voi asta vreţi, să vă băgaţi minţile în cap?*

- Cam asta ni s-a spus.

Rep.: *Deci presa este indiferentă, administraţia locală este coruptă. Voi ce faceţi în continuare, vă desfiinţaţi?*

- Nu, vom continua, criteriile de luptă sunt însă altele credem - vom încerca să colaborăm, să cooptăm nişte oameni care să ne ajute.

De exemplu am obţinut nişte facilităţi de la Ministerul Transporturilor dar cu toate că ordinul a fost dat şi semnat acum două luni nu s-a întreprins nimic până acum. Era vorba de nişte cursuri, care deşi erau gratuite, pentru obţinerea brevetului de ofiţer de marină, au fost plătite până la urmă de studenţi.

Legislaţia actuală nu este respectată. Până şi vizitele medicale care erau obligatorii şi gratuite iată că şi pe acelea le-am plătit. Cum să mai mobilizăm studenţii, când nu s-a făcut nimic, şi nici legea nu se respectă.

În momentul de faţă vrem să organizăm nişte seminarii şi simpozioane prin care să ne trezim la realitate cetăţenii constănţeni cei puţin. Presa nu ne ajută, ieşitul în stradă nu mai foloseşte, peste mass-media nu poţi să treci în secolul 20, tot ceea ce vede omul în societatea românească se reduce la ziarul respectiv pe care îl citeşte. De exemplu pe prima pagină "cutărescu a primit un pumn în cap şi a decedat după doi paşi" sau "deşi erau zece ea a mai vrut odată", asta i se oferă cetăţeanului.

Studenţii şi-au pierdut încrederea şi aşteaptă ceva. Intervine starea de plictiseală, ei văd că problemele lor nu se pot rezolva în conjuctura politică actuală, iar organizaţiile nu pot face mare lucru. Mai întotdeauna primim răspunsuri negative la revendicări.

Rep.: *Văd că aveţi aici, pe pliantul vostru de prezentare, un citat: "REVOLUŢIA A DĂRÂMAT ZIDURILE. DAR MAI SUNT PROBLEME CU FUNDAŢIA". Cui aparţine?*

- Nu ştim. Ştiţi dumneavoastră?

Rep.: *Unui student, atunci, în '89: Marius Munteanu.* ■

Pliantul de prezentare al LS-IMC

Pagină realizată de

GEORGE RONCEA

CARTE

Pe marginea unei lucrări...

THEODOR CODREANU: "MODELUL ONTOLOGIC EMINESCIAN"

Cartea Dlui Theodor Codreanu, *"Modelul ontologic eminescian"*, apărută la începutul acestui an la Editura "Porto-Franco" din Galați, ni se pare a fi mai mult decât un nou studiu asupra operei eminesciene. Pentru că avem de-a face cu reluarea unei direcții de cercetare a teoriilor elaborate de poet ce a fost în ultima vreme aproape sufocată de o veritabilă avalanșă de scrieri de tot felul, care se întrec în a ataca, în numele unor "principii mai înalte" (?), creația eminesciană, cu precădere pe cea social - politică și istorică. Dl Theodor Codreanu este, de altfel, la fel de întristat ca și noi de acest fapt, pe care-l semnalează atât în "Argument", cât și, în câteva rânduri, pe parcursul lucrării.

D-sa începe prin a susține cu argumente serioase că "Eminescu trebuie plasat spre disperarea criticii conservatoare, pe culmile gândirii filosofice moderne". Este vorba de degajarea sensurilor teoriei arheității, care conturează, la o analiză atentă, o *ontologie a ontologiilor*, de tipul meditației heideggeriene asupra *ființei*. De altfel, apropierile de Heidegger sunt numeroase și Dl Codreanu le pune în evidență convins fiind, ca și d-na *Svetlana Paleologu - Matta*, la a cărei lucrare *"Eminescu și abisul ontologic"* face referire, că "... abia cu înțelegerea lui Heidegger va progresa înțelegerea lui Eminescu". Delimitările lui Eminescu de concepția lui Schopenhauer și apoi de criticismul kantian sunt, de fiecare dată, *despărțiri sporitoare* (în sensul dat de Noica acestui termen), gânditorul român găsind cutezanța de a reformula, pe cont propriu, întreaga problematică privitoare la *ființă*. Gândul lui Eminescu izbândește de minune în această "gigantomachia peri tes usias" (cum numea Heidegger metafizica), întrucât se adapă la izvoarele filosofiei occidentale (antice și moderne) și orientale deopotrivă, și mai ales la cele ale mitologiei proprii spațiului spiritual românesc (descifrând pe îndelete simbolistica din *"Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte"*, de exemplu). "Peste toate, însă, sinteza eminesciană poartă pecetea ei inconfundabilă". Teoria arheității este recompusă admirabil de către Dl Theodor Codreanu, al cărui text limpede și concis pune în valoare rostirea lui Eminescu însuși.

Urmează, în partea a II-a a cărții, o lectură a câtorva dintre teoriile formulate de poet pe tărâmurile economiei, etnologiei, istoriei, politicii - din perspectiva generică a ontologiei arheității, care le conferă o "coerență organică de mare anvergură". Pe de altă parte, raportarea permanentă a creației eminesciene la teoriile existente în epocă - (cu care Eminescu a fost întotdeauna în contact, într-o măsură mai mare chiar decât specialiștii din diverse domenii) - și la contextul efectiv al vieții sociale românești din perioada respectivă - (pe care-o critică și caută să-l influențeze în sensul promovării Ideii Naționale) - ne aduce înaintea ochilor minții imaginea unui tip de patriotism pe care aproape că nu-l mai putem înțelege astăzi: **"... descoperim uimiți că Eminescu se afundase în studiul marilor filosofi moderni nu pentru știința în sine sau pentru doctorat, ci fiindcă îi chinuia problema salvării poporului său, gândind la o filosofie practică adecvată societății românești".**

Dl. Codreanu își încheie lucrarea atrăgând atenția asupra liniilor de profetism ce s-au desprins și se desprind din scrisul lui Eminescu, pentru destinul românilor și, într-un cadru mai larg, pentru Europa, care l-a receptat în mod indirect, prin intermediul altor creatori români ce au purtat cu sau fără voie, în creația lor pecetea gândirii eminesciene.

În acest moment în care în cultura română se fac auzite și încearcă să se impună tot mai aprig idei și tendințe care nu au nimic de-a face cu spiritul poporului român, (dacă nu sunt chiar de-a dreptul antiromânești), o astfel de carte ce ne trimite cu grație, dar în același timp cu fermitate la sursele de "înțelepciune cosmică" ale ființei ne aduce în suflete un plus de bucurie și de demnitate. ■

SANDRA CRISTEA

CONFERINȚĂ

Sorin Dumitrescu

Despre pietism

Domnul *Sorin Dumitrescu* și-a reluat conferințele susținute la Sala Dalles. Domnia sa a anunțat că în acest an se va ocupa de "devierile care se produc în spațiul religios al României".

Prelegerea de joi 28 ianuarie a avut ca temă PIETISMUL. Definiție, cauze și forme de manifestare. Domnul Sorin Dumitrescu explică prin pietism controversatul fenomen *"Noul Ierusalim"*. Tot în pietism își are originea și atitudinea favorabilă a unor oameni de cultură asupra acțiunii de la Glodeni - Pucioasa. Demersul artistic al sculptorului *Marian Zidaru* (arhitectul așezământului "Noul Ierusalim") poate fi valabil în "plan estetic"; în planul religios, însă, trebuie avut în vedere că *"dogma Bisericii este diferită de ideologia artistică* a unuia sau altuia dintre artiști, care-și pot articula sentimentul religios personal cu expresia artistică ce-i reprezintă". Arta religioasă este "unitatea dintre *Dogma religioasă și expresia artistică* ".

Rădăcinile unor fenomene cum este cel de la Pucioasa nu trebuie căutate numai în "zăpăcelile doctrinare" introduse de catolicism în secolele XVI-XVII, cât într-o anumită "fervoare care lasă în plan secund cunoașterea Dogmelor". Adică în PIETISM. Aceste alunecări dogmatice sunt insesizabile și de aceea greu de identificat și izolat. Ele nu generează secte, dar sunt erezii. În analiza sa domnul Sorin Dumitrescu s-a referit și la Raportul întocmit de MPR cu privire la fenomenul "Noul Ierusalim" (vezi **"MIȘCAREA"** nr. 1 (6), ianuarie 1993) recomandându-l călduros auditoriului.

Domnul Sorin Dumitrescu descifrează mecanismele pietismului apelând la scrierile unui mare teolog: Kristos Yanaras. În pietism adevărul dogmatic este considerat o formă intelectuală fără raport direct cu mântuirea fiind "abandonat jurisdicției academismului teologic autonom". După Yanaras "pietismul se manifestă ca un misticism al pietății practice și, finalmente, ca o formă de luptă împotriva cunoașterii; un adogmatism în sensul unei subestimări a adevărului teologic sau chiar ca un pur agnosticism îmbrăcat în veșmântul intenției etice".

Yanaras arată că "pietismul nu neagă adevărurile limită ale Adevărului Bisericii dar izolează acest Adevăr de viața și de mântuirea omului. Disjuncția se realizează, pe o scară vastă de variații și nuanțe încât este extrem de dificil de a excomunica pietismul, adică de a-l face să iasă din limitele experienței Adevărului și a unității ecleziale, dar tocmai de aceea el constituie proiectul cel mai periculos contra acestui Adevăr și a acestei unități". Forța devastatoare a pietismului îi conferă un statut diferit de al celorlalte erezii.

Și în bisericile noastre există modele de pietism, a atras atenția dl. Sorin Dumitrescu, dar ele nu au făcut obiectul unor critici deși sunt la fel de grave ca și fenomenul "Noul Ierusalim". În continuare a urmat un șir de exemplificări însoțite de proiectarea unor diapozitive. A fost comentat pe larg conținutul a câteva icoane ilustrativiste și catehetizante tipice spiritului pietist: reprezentări ale Tătălui Ceresc, bătrân și cu barbă, ținându-L în brațe pe Mântuitor în chip de copil, precum și alte imagini - "pure închipuiri" - fără nici un suport dogmatic. La polul opus se situează una dintre sintezele desăvârșite între "Dogma religioasă și expresia artistică", "Sfânta Treime", icoana pictată de Andrei Rubliov în anul 1425.

Eventualele capcane pietiste în care cineva ar putea cădea pot fi evitate, în opinia dlui Sorin Dumitrescu, prin aprofundarea învățăturii noastre creștine și prin apropierea strânsă de Adevărul Bisericii la care trebuie să ne raportăm mereu propriile adevăruri. ■

REPORTER

FILM

PATUL CONJUGAL

Ultimul film al lui ***Mircea Daneliuc*** este născut din DISPERARE.

După ce, pe vremuri, regizorul a simțit nevoia să realizeze, cu orice risc, o peliculă de factura lui *Glissando*, este aproape sigur că numai disperarea l-a împins să facă *"Patul conjugal"*, un film ce scormonește perioada de după "scenariul din decembrie" (vorba personajului principal, interpretat magistral de către *Gheorghe Dinică*). Disperarea că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, că s-a murit degeaba l-a determinat pe autor la anumite exagerări. Scormoneala lui Daneliuc scoate la iveală grotescul, sordidul, degradarea. Căderea în derizoriu a relațiilor interumane, a valorilor morale în general îl lasă dezarmat pe omul de rând în fața "scenariilor" de tot felul. Filmul nu este nici parabolă, nici pamflet, nici tragedie. Este vorba de existența disperată a unor oameni amărâți într-o lume mizerabilă. Disperarea este gradată, atingând apogeul în finalul filmului când ni se prezintă o Românie stâlcit francofonă dominată de aceleași blocuri neterminate pavoazate din plin cu reclame occidentale.

Pedalarea pe imaginea unor nostalgici ai lui Ceaușescu venerând monumentul unui helicopter sau alte sugestii similare i-au făcut pe unii intelectuali subțiri să-și dea superior coate. Mulți critici s-au grăbit să afirme ca filmul este "o oglindă" pusă în fața spectatorului. Un binecunoscut critic literar și om politic a declarat chiar că este "o sondă implântată în subconștientul național bântuit de helicoptere (reale sau de hârtie) și de monumentale Omagii."(!?!)

În contextul unor aprecieri de acest tip, pe care revista *"22"* le-a publicat cu o dubioasă satisfacție, există riscul ca filmul să fie perceput de către public drept o declarație de neputință sau un îndemn la nepăsare: "Ăștia suntem, ce putem face?" Ori, ca să zicem așa, mesajul filmului este altul: "Așa putem deveni dacă nu facem nimic!" Disperarea lui Daneliuc este menită să ne zguduie, să ne trezească.

Pornind de la realitatea crudă a momentului pe care îl trăim, regizorul ne confruntă cu cea mai sumbră dintre posibilele traiectorii ale existenței noastre naționale.

Prin *"Patul conjugal"* Mircea Daneliuc ne pune în gardă: *"Români, vi se pregătește ceva!"*

Disperarea regizorului lasă însă, încă de la început, loc speranței contrazicând opinia suspect triumfală și intens vehiculată că "filmul nu ne lasă nici o speranță", cu alte cuvinte că suntem terminați ca popor. În general uitat pe parcursul vizionării, motto-ul din *Petre Țuțea* ne dă speranța supremă: Dumnezeu. Criticii "competenți" au omis citatul pentru că le cam strica socotelile. Alții l-au răstălmăcit. Rămâne ca spectatorul să fie atent și să judece intenția regizorului.

Mircea Daneliuc

Sperăm că publicul și criticii festivalului de la Berlin, unde filmul va concura, vor înțelege corect semnificația peliculei și nu o vor alătura mecanic *"Balanței"* lui *Lucian Pintilie*, răsfățatul publicațiilor "elitiste" dâmbovițene. ■

ALEXANDRU ZLATCO

Anul II Nr. 2 (7)
februarie 1993 • MIŞCAREA

Cum să ne organizăm

Publicăm selecţiuni din Regulamentul interior al Mişcării Pentru România (Partea I - Aderentul şi Grupul Politic), pentru a veni în ajutorul prietenilor noştri care doresc să acţioneze în cadrul Mişcării Pentru România.

Dorim să subliniem încă o dată că organizarea oricăror acţiuni în numele şi sub semnul MPR dar în afara normelor noastre interne nu ne angajează cu nimic. Noi menţinem o evidenţă strictă atât a aderenţilor noştri cât şi a acţiunilor desfăşurate în cadrul Mişcării. Tot ce contravine acestor reglementări nu ne priveşte şi nu ne interesează.

Regulamentul Interior a fost elaborat de către Liderul Mişcării şi aprobat, de Consiliul Naţional al MPR.

Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Mişcarea Pentru România

Regulamentul interior

Partea I - Aderentul şi Grupul Politic
(fragmente)

OMUL POLITIC

Omul politic - om de acţiune

O formaţiune politică este formată din oameni care, împreună şi în mod organizat, îşi propun să conducă societatea pe căile pe care ei le consideră potrivite, formulând soluţii teoretice şi construind structuri apte să le aplice.

Omul politic este un om al faptei; un luptător, un organizator, un conducător.

Omul politic încadrat în *Mişcarea Pentru România* luptă pentru Neamul Românesc, pentru Patrie şi pentru Credinţă. El nu caută drepturi şi privilegii pentru sine însuşi, ci îşi asumă îndatoriri, luptând pentru ca Poporul Român să se bucure de drepturi, libertăţi, bunăstare.

Răsplata sa pentru efortul depus, pentru sacrificiile făcute este conştiinţa datoriei împlinite.

Cei care caută să obţină prin mijloace politice avantaje personale să nu încerce să adere la *Mişcarea Pentru România*. Ei vor fi îndepărtaţi fără ezitări.

Calităţi ale omului politic

a) Onoare şi moralitate

Adevăratul om politic impune respect în primul rând în viaţa sa particulară. Conduita morală, consideraţia de care se bucură în rândul oamenilor cu care intră în contact în viaţa de zi cu zi reprezintă condiţii esenţiale pentru succesul politic.

b) Forţă şi discernământ

Raporturile politice sunt raporturi de putere. Activ, combativ, angajat, omul politic este un luptător. Lupta sa este purtată pe tărâmul ideilor, al raţiunii şi luciditătii, coordonată de principiile moralei şi sprijinită pe tăria credinţei.

Nesiguranţa şi incertitudinea în acţiune îi sunt străine. El are convingeri puternice şi este un practicant autentic al doctrinei pe care o afirmă.

c) Spirit întreprinzător

De asemenea, omul politic este un om cu iniţiativă. El este atent la problemele societăţii, caută şi află soluţii. Pasivitatea este de neconceput pentru un om politic.

d) Competenţă profesională

Nivelul profesional trebuie să fie cât mai ridicat. Cine nu este competent în domeniul profesional, al muncii sale, (indiferent care este profesia sau meseria sa), nu va realiza nimic bun nici în viaţa politică.

Adevăratul om politic nu depinde de politică. El se poate realiza uşor în meseria sau profesia sa; nu face politică pentru bani sau pentru a-şi asigura existenţa ci pentru a-şi sluji comunitatea naţională.

e) Profesionalism politic

Omul politic are, practic, o dublă calificare. El este (pe lângă profesia sa de bază) un *profesionist al politicii:*

- este adeptul unei doctrine politice pe care o cunoaşte şi o aplică;
- acţionează ordonat, disciplinat şi programatic într-o organizaţie politică;
- îi poate organiza, conduce şi reprezenta pe cei din jurul său;
- deţine cunoştinţele şi calităţile necesare activităţii politice.

Cei care nu pot să înţeleagă şi nici să accepte autoconstrângerile pe care le presupune lucrul politic organizat pot fi buni profesionişti, oameni de cultură, buni meseriaşi, dar nu sunt oameni politici. Când astfel de oameni se avântă totuşi pe scena politică, produc confuzie şi dezordine, atât în organizaţia respectivă cât şi în întreaga societate.

*

Însă omul politic nu este un "supraom" ci un *om* pur şi simplu, care vrea să trăiască o viaţă normală, firească, într-o lume normală.

Ca orice om, el poate greşi, poate avea momente de nereuşită sau de slăbiciune. Ceva îl deosebeşte însă de concetăţenii săi: o stare lăuntrică specială, preocuparea continuă pentru soarta societăţii, dorinţa de a ajuta, de a acţiona pentru îndeplinirea unui scop onest şi benefic.

De aceea, el luptă pentru ca obiectivele sale, ale organizaţiei cu care se identifică, ale societăţii întregi, să fie realizate.

Şi toate acestea nu pentru satisfacerea unor interese meschine, a unor ambiţii ori orgolii mărunte, ci din sentimentul profund al iubirii şi datoriei faţă de semenii săi, faţă de comunitatea naţională şi faţă de propria sa conştiinţă; într-un cuvânt, din sentimentul iubirii şi datoriei faţă de Dumnezeu şi faţă de Neamul Românesc.

Asemenea oameni politici îşi propune să reunească, să formeze şi să afirme *Mişcarea Pentru România*.

GRUPUL POLITIC

CE ESTE GRUPUL POLITIC?

Grupul Politic este forma fundamentală de organizare a MPR. El se constituie şi acţionează pe baza doctrinei naţional-democrate a MPR, a Programului şi Statutului, acceptate liber şi respectate de către toţi aderenţii.

Un Grup Politic al MPR este format din 3-14 aderenţi.

Grupul Politic nu este o simplă adunare de indivizi care sunt de acord unii cu alţii, ci un *grup de prieteni;* membrii săi sunt uniţi printr-un sentiment profund de frăţietate.

Există multe lucruri care îi apropie şi îi unesc pe oameni: o profesie sau o meserie, o zonă a culturii, preocupări de natură religioasă, o îndeletnicire practică, o activitate spirituală sau artistică, sportul, călătoriile, un tip de creaţie sau de cercetare ştiinţifică, colegialitatea, simpla plăcere a conversaţiei etc. Prin organizarea în Grupuri, *Mişcarea* ţine seama de aceste realităţi, fiind astfel în acord cu spiritul Noii Generaţii, cu spiritul societăţii moderne.

Fiecare Grup are viaţa sa proprie, desfăşurarea sa specifică de preocupări şi căutări.

Grupul este autonom şi stăpân pe soarta sa. Nimeni nu poate impune direcţia unui Grup în afara Grupului însuşi. Atât timp cât Grupurile se menţin în cadrul programatic şi ordonat, respectând normele statutare şi regulamentare, unitatea politică a *Mişcării* este garantată.

Viaţa Grupului este esenţială pentru intreaga activitatea a Mişcării. Grupul este puternic în măsura în care este un spaţiu al afirmării libere a individualităţilor care îl compun. Este de dorit ca activităţile interne ale Grupurilor să fie de o cât mai mare diversitate: spirituale, culturale, profesionale.

ORGANIZAREA INTERNĂ A GRUPULUI

Liderul Politic

Singura poziţie de conducere, de lideritate politică este deţinută de Liderul Politic al Grupului (Şeful Grupului). În afară de aceasta pot exista, desigur, poziţii de competenţă culturală, profesională etc., însă Grupul are *un singur conducător.*

Liderul Politic (Şeful Grupului) este acceptat prin consensualitate (acordul tuturor membrilor Grupului) la conducerea unui Grup. De regulă este fondatorul Grupului respectiv.

Liderul conduce şi coordonează întreaga activitate a Grupului. El este ajutat de un Bibliotecar, un Casier şi un Curier pe care îi desemnează personal.

Liderul Politic este *singurul reprezentant al Grupului;* el reprezintă Grupul în orice împrejurare. În situaţii de indisponibilitate el va delega un înlocuitor; când o asemenea delegare lipseşte, conducerea este asigurată de Bibliotecar.

Autoritatea Liderului provine din capacitatea politică şi conduita morală, din modul prietenesc şi deschis în care reuşeşte să apropie diferite individualităţi ale Grupului, fără a le personalitatea şi demnitatea nimănui.

Deciziile Liderului sunt expresia ... nităţii de Grup şi nu manifestarea ... ţionară a unei voinţe personale. ... datoria Liderului să ţină seama de ... fiecărui aderent şi să găsească soluţia ... mai potrivită pentru a menţine ... Grupului dar şi pentru a garanta ... acţiunilor sale.

Liderul Politic este subordonat Lider... Mişcării, direct sau prin interm... Şefului Uniunii.

Liderul este direct răspunzător ... respectarea programului Grupului ... încadrarea în Programul gener... Mişcării.

Bibliotecarul

Este responsabil cu organizarea fon... de carte al Grupului, cu documen... actele şi corespondenţa Grupului.

Îl înlocuieşte pe Liderul Politic ... cazurile de absenţă neanunţată.

Ţine Jurnalul politic al Grupului, în ... consemnează programul şi toate acţiu... Grupului.

Ce nu este consemnat în Jurnal ... există din punctul de vedere al Miş...

Acţiunile care nu sunt relatate în Jurnal ... în Raportul lunar sunt acţiuni desfăşur... în afara Mişcării şi, în consecinţă ... nestatutare.

Casierul

Încasează cotizaţiile de la membrii G... pului, donaţiile şi alte fonduri prove... din activitatea Grupului.

Ţine evidenţa financiară şi gestiu... materialelor date în folosinţa Grupu... respectiv.

În judeţele în care nu sunt constitu... Uniuni (sau deplasarea în interiorul ju... ţului este dificilă) Casierul va depu... lunar sumele realizate, prin mandat poş... pe următoarea adresă:

Mişcarea Pentru România
Str. Scărlătescu Nr. 14
Sector 1 Bucureşti, Cod 78158

Pe cuponul mandatului, în spaţiul pen... corespondenţă, Casierul va scrie:

Uniunea.....
Grupul.....
Cotizaţii pe luna.....

Curierul

Primeşte şi transmite mesajele dire... între Grup şi alte grupuri sau struc... ierarhice superioare ale MPR.

Este responsabil cu mijloacele ... transport şi comunicaţie ale Grupului.

Sediul şi dotarea materială

Grupul are un sediu stabil, la domici... unuia din membrii săi. Dacă este pos... aici se vor desfăşura întrunirile săptă... nale ale Grupului.

Pentru eventuale situaţii de urg... urmăriţi ca, cel puţin Liderul Polit... Bibliotecarul să poată avea acces oric... în sediu.

În sediu se află:

- o icoană şi un crucifix (aşezate pe peretele dinspre răsărit);
- Drapelul Naţional;
- tabloul lui Mihai Eminescu;
- drapelul şi însemnele Mişcării;
- Biblioteca Grupului (cărţi, docum... taţie, publicaţii);
- aparatura tehnică (telefon, compu... maşină de scris, fax etc.) în măsura po... bilităţilor.

Documentele aflate în sediul Grupu... trebuie să fie bine protejate şi ţinute ... cheie.

FUNCŢIONAREA GRUPURILOR ÎN CADRUL MIŞCĂRII

Problema conducerii

Relaţiile din interiorul Mişcării sunt relaţii de prietenie, de comunitate sufletească. Ele au ca fundament conştiinţa participării organizate la o lucrare în folosul Ţării, în spiritul credinţei creştine şi al dragostei pentru Neamul Românesc.

În acţiunea politică, **elementul de ordine, spiritul de disciplină trebuie să primeze;** fără disciplină nu există eficienţă politică.

Cine nu poate înţelege şi nu poate accepta acest lucru nu va reuşi nimic în viaţa politică şi în nici un caz în *Mişcarea Pentru România.*

Vanitatea nu are ce căuta în *Mişcarea* noastră. Ea este întotdeauna un semn de slăbiciune şi suficientă. Puternic este cel care îşi înfrânge pornirile individualiste, distrugând trufia micului "dictator" ce se ascunde aproape în fiecare om.

Relaţiile dintre Grupurile Mişcării

Mişcarea este structurată *policentric,* fiind formată dintr-un ansamblu de Grupuri Politice, răspândite pe tot cuprinsul Ţării şi conduse unitar.

Fiecare Grup reproduce, în mic, întreaga *Mişcare.* Odată înfiinţat şi consolidat, un Grup are viaţa sa proprie şi poate funcţiona autonom multă vreme, indiferent de numărul şi activitatea celorlalte Grupuri.

Grupurile *Mişcării* se află, unele faţă de altele, în raporturi de *echivalenţă* şi *autonomie funcţională.* Între Grupuri nu există rivalităţi.

Conducerea unitară

Poziţiile directe de conducere executivă în cadrul *Mişcării* sunt:

- *La nivelul Grupului: Liderul Politic;*
- *La nivel naţional: Liderul Mişcării.*

Între Liderul *Mişcării* şi Liderii Politici există poziţii *intermediare* de conducere executivă:

- La nivel de judeţ: *Şeful Uniunii.*

Funcţionarea corectă a mecanismului de ansamblu este garantată de respectarea strictă a Statutului *Mişcării* de către toţi *aderenţii,* indiferent de poziţia ocupată în structura de organizare.

În acelaşi timp, trebuie ştiut că în Mişcare nu au ce căuta cei care doresc cu orice preţ să fie "şefi",cei care îşi fac din aceasta un *scop.* Asemenea indivizi nu sînt primiţi în rândurile noastre.

Funcţiile de conducere sunt necesare în orice structură organizată. Însă *Mişcarea* aduce în viaţa politică un tip de relaţii de conducere bazat pe iubire, prietenie, respect. Conducători vor fi cei care vor munci mai mult şi mai eficient, cei care vor fi mai bine pregătiţi, cei care vor câştiga încrederea oamenilor din jurul lor.

ÎNCADRAREA ÎN MIŞCARE

CONDIŢII DE ÎNSCRIERE

În *Mişcare* se poate înscrie orice persoană care îndeplineşte următoarele condiţii:

- este cetăţean român;
- cunoaşte foarte bine limba română (indiferent dacă este sau nu limba sa maternă);
- este adeptul unei confesiuni religioase care funcţionează legal pe teritoriul României (ateii - aşa-numiţii "liberi-cugetători"- nu sunt primiţi în Mişcare);
- îşi declară şi îşi manifestă prin fapte loialitatea faţă de România şi ataşamentul faţă de valorile spirituale şi culturale româneşti;
- cunoaşte şi aprobă Statutul şi Programul MPR;
- doreşte sincer să acţioneze organizat şi disciplinat pentru îndeplinirea obiectivelor *Mişcării* în conformitate cu prevederile regulamentare şi hotărârile conducerii politice a MPR.

Înscrierea în *Mişcare* se realizează *individual,* prin adeziune personală şi încadrarea într-un Grup Politic, în urma efectuării unui stagiu de pregătire.

PROCEDURA DE ÎNSCRIERE

Orice persoană care se înscrie în Mişcare trebuie să aibă recomandarea unui aderent al MPR cu o vechime de cel puţin un an în organizaţie. Acesta garantează pentru seriozitatea candidatului şi îl sprijină pe întreaga durată a procedurii de înscriere.

Candidaţii sunt înscrişi pe baza avizului unui Instructor MPR, care este responsabil pentru corecta desfăşurare a procedurii de înscriere.

Depunerea adeziunii

Fiecare candidat completează (în prezenţa aderentului responsabil cu înscrierea) o Fişă de înscriere care cuprinde principalele date personale precum şi o declaraţie de adeziune la MPR.

Candidatul primeşte la înscriere documentaţia necesară şi i se acordă toate explicaţiile şi lămuririle cu privire la orientarea şi normele organizatorice ale MPR.

Este posibilă constituirea directă a unui Grup format în întregime din noi aderenţi. În acest caz, noii înscrişi înmânează Instructorului şi un Proiect de program al Grupului Politic pe care vor să-l constituie.

Proiectul va cuprinde:

- descrierea modului în care s-a ajuns la această formulă de grup;
- preocupările principale care îi unesc pe membrii grupului;
- precizarea zonei teritoriale în care viitorul grup îşi va desfăşura activitatea;
- acţiuni preconizate.

Perioada de acomodare

Mişcarea are normele şi regulile ei interne, care trebuie cunoscute şi înţelese. Responsabilităţile politice presupun îndeplinirea unor condiţii speciale de pregătire precum şi un consum considerabil de timp şi de energie.

Din aceste motive este prevăzută o perioadă de acomodare (stagiu de pregătire) în care viitorul aderent:

- va putea cunoaşte direct condiţiile de lucru în cadrul Mişcării;
- va câştiga încrederea şi sprijinul aderenţilor alături de care va lucra.

Durata perioadei de acomodare este stabilită de Instructorul responsabil cu înscrierea, dar nu poate fi mai mică de şase luni de la data depunerii candidaturii.

În cazuri excepţionale Liderul Mişcării poate aproba, la propunerea Şefului Uniunii, micşorarea perioadei de acomodare.

În timpul perioadei de acomodare, candidaţii au aceleaşi îndatoriri şi drepturi ca orice aderent, cu două excepţii:

- nu sunt obligaţi să plătească cotizaţie;
- nu pot deţine funcţii de conducere şi nici calitatea de delegat la Forum sau la Conferinţa Uniunii.

Atestarea

La sfârşitul perioadei de acomodare, la recomandarea Instructorului, candidatul va susţine Testul de competenţă politică.

Testele sunt concepute diferenţiat, în funcţie de gradul de pregătire şcolară al candidatului. Ele certifică deţinerea cunoştinţelor minime necesare pentru participarea la activitatea politică a Mişcării.

Atestarea se face de către Instructor, pe baza unui barem stabilit de conducerea Mişcării.

După efectuarea testului, se va organiza o întrunire în cadrul căreia candidatul va citi şi va semna Declaraţia oficială şi solemnă de aderare la Mişcarea Pentru România.

Textul declaraţiei cuprinde:

- mărturisirea de credinţă;
- jurământul de credinţă faţă de Naţiunea Română;
- adeziunea necondiţionată la MPR.

În ceea ce priveşte primul punct, textul este conceput în trei variante (pentru creştinii ortodocşi, pentru creştinii de alte confesiuni, pentru adepţii altor confesiuni religioase decât cele creştine).

Întrunirea este condusă de un delegat din partea Şefului Mişcării.

Din momentul semnării Declaraţiei, candidatul este declarat aderent al Mişcării Pentru România.

În termen de cel mult o lună Şeful Uniunii, după ce a constatat caracterul regulamentar al procedurii de înscriere, va confirma înscrierea şi îi va înmâna noului aderent documentele prin care i se atestă această demnitate.

BIBLIOGRAFIE

obligatorie pentru admiterea în Mişcare

1. P.P. Panaitescu - Istoria Românilor; Manualul de liceu, Editura Didactică şi Pedagogică, 1990

2. Mihai Eminescu - Două articole din Opera Politică (la alegere)

3. Nicolae Bălcescu - Mersul Revoluţiei în istoria Românilor (orice ediţie; vezi "Mişcarea", Nr. 3 - octombrie 1992)

4. Constituţia României - 1991

5. MPR - Statutul, Programul şi Regulamentul Interior (Partea I - Aderentul şi Grupul Politic).

CUM SE ÎNFIINŢEAZĂ UN GRUP POLITIC

Iniţiativa

Grupul se constituie:

- la iniţiativa unui aderent al Mişcării, care adună în jurul său oameni din zona sa de influenţă;
- la iniţiativa unei persoane, care, în urma cunoaşterii Statutului şi a Programului MPR, doreşte să constituie un Grup Politic.

Iniţiatorul noului Grup întreprinde o serie de acţiuni organizatorice preliminare:

- se întâlneşte cu fiecare viitor membru al Grupului în parte, pentru discutarea aspectelor privind înfiinţarea, pentru explicarea Statutului, Programului etc.
- organizează cel puţin o întrunire preliminară, în care se va stabili un acord cu privire la constituirea Grupului, viitorul program, activitatea proprie etc.
- la contact cu Şeful Uniunii în raza căreia îşi are sediul Grupul respectiv (sau cu Centrul, în cazul în care nu este constituită Uniune în judeţul respectiv). Acesta va desemna un Instructor care va asista Grupul de-a lungul perioadei de acomodare.
- fixează data întrunirii de organizare, pe care o comunică Instructorului.

STEMA ROMÂNIEI

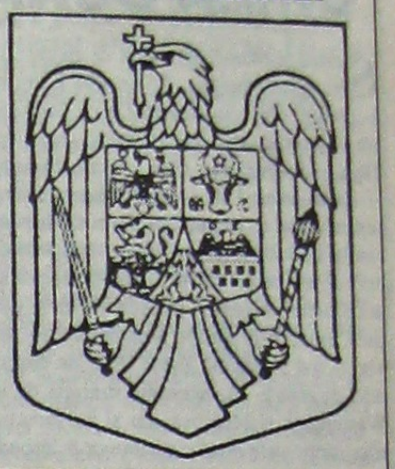

Întrunirea de organizare

În această întrunire se ia decizia de înfiinţare a Grupului Politic şi se stabilesc coordonatele activităţii viitoare:

- programul propriu de acţiune, în funcţie de orientarea profesională şi culturală, de înclinaţiile specifice ale aderenţilor din Grup;
- structura organizatorică;
- sediul;
- denumirea Grupului.

Este important ca Grupul să-şi aleagă un nume care să fie semnificativ pentru orientarea şi preocupările membrilor săi.

Acomodarea

De la data constituirii, Grupul lucrează pentru o perioadă de şase luni în vederea acomodării cu normele Mişcării şi în vederea autoverificării coeziunii interne.

În afara programului propriu de activitate, Grupul participă la acţiunile organizate de Uniune sau de Centrul Naţional.

Confirmarea

După perioada de acomodare, la recomandarea Şefului Uniunii, Grupul va fi recunoscut prin Decizia Liderului Mişcării.

Şeful Uniunii va organiza o întrunire cu noul Grup în cursul căreia va comunica decizia de confirmare şi mesajul Liderului Mişcării şi îi va înmâna Liderului Politic însemnele şi documentele prin care se atestă recunoaşterea noului Grup. ■

"Ori punem pumnul în faţa furtunii, ori pierim!"

Avram Iancu, la vîrsta de 24 de ani

CRIZA DUNĂREANĂ ŞI DINCOLO DE EA...

Dr. Corneliu Dida

Serbia şi Muntenegru sunt de aproape un an sub embargou. De ce abia acum izbucneşte criza dunăreană? De ce Belgradul nu a încercat asemenea masive tranzitări, făţiş, şi înainte? S-a spus - pentru că acum le-a ajuns cuţitul la os. Poate. Rezervele strategice fiind epuizate, fapt vecin cu disperarea, s-a încercat şi şansa asta. Iată însă că zeci de mii de tone de materiale strategice au atins ţărmul iugoslav. Reuşita, fie ea şi parţială, arată că în spatele presupusei disperări vor fi stat şi calcule atente. Este de crezut, mai degrabă, că recentele mutaţii de la Washington şi Moscova, dar şi ale raporturilor dintre cele două capitale vor fi inspirat Belgradului străpungerea pe fluviu.

La Washington, Bush a părăsit Casa Albă. Ca fost şef al C.I.A. (1975-1976) el era versat în afacerile externe şi avea o vastă experienţă în gestiunea crizelor internaţionale. Locul lui este luat acum de Clinton, un preşedinte tânăr, lipsit de experienţă, cu o echipă încă nesudată şi cu un program ambiţios intern. Apoi, recenta mini-criză din Golf, unde Bush a lovit pripit, neinspirat, se pare, a avut însemnate consecinţe. Coaliţia antiirakiană s-a fărâmiţat. Statele arabe, în 1991 aproape toate alături de occidentali, azi îşi exprimă totalul dezacord sau serioase rezerve. Dar cea mai importantă schimbare de ton s-a produs la Moscova. Nemulţumită de iniţiativa izolată a Americii, ea şi-a manifestat hotărârea de a nu mai gira orbeşte şi docil politica americană în Golf. A urmat aproape imediat şi schimbarea de ton în chestiunea iugoslavă. Aceste schimbări erau de aşteptat.Ele sunt rezultatul crizei interne din fostul spaţiu sovietic. Sub presiunea crizei economice şi sociale, a tendinţelor de destrămare şi a multiplicării focarelor de conflict, Elţîn a trebuit să facă importante concesii. După numirea premierului Cernomîrdin şi eliminarea "occidentalizantului" Gaidar, conservatorii au cerut şi capul lui Kozîrev. Nu l-au obţinut, dar preţul a fost o schimbare vizibilă a politicii externe. Elţîn apare azi mult mai puţin dispus să secondeze Occidentul. Iar voluntarii ruşi, în uniforme ţariste şi depunând jurământul în biserici înainte de a pleca alături de sârbi, prefigurează evoluţii de temut nu numai pentru Balcani. Recentele vizite de succes în Coreea de Sud, India şi China făcute de Elţîn ca şi ofensivă rusă pe piaţa mondială a armelor indică şi ele că Rusia îşi priveşte propria criză ca pe un lucru provizoriu.

Încât, credem, actuala apropiere a Moscovei de Belgrad depăşeşte cu mult ca semnificaţie cadrul balcanic. Iar episodul pus la cale pe Dunăre recent, nu e decât un simptom al unor schimbări abia prefigurate încă. Eşecul echipei Vance-Owen indică nu numai complexitatea crizei bosniace, ci şi insuficientele resurse ale celor ce o mandatează: ONU şi Comunitatea Europeană. Nici o mirare deci că, recent, SUA şi Rusia şi-au oferit bunele oficii. Pentru Clinton acesta va fi, probabil, un prim test al capacităţii sale. Dar pentru Elţîn va fi un bun prilej de a marca puncte într-un domeniu foarte important pentru militarii ruşi. Ca un reflex al actualei ofensive externe ruse, de care puţini sunt încă conştienţi, mutaţii (pentru noi românii foarte importante) se produc şi în Basarabia şi în Ucraina. Derularea actualei crizei a arătat nu numai complicitatea rusă (ruşii au vândut petrol către sârbi) dar şi pe cea a Ucrainei. După cum, felul contradictoriu în care Kievul a furnizat date despre criză mai indică ceva: că nu e foarte sigur că guvernul de la Kiev îşi controlează deplin teritoriul. Iar în acest context, evoluţiile din Basarabia unde după comunistul pro-puci Sanghelli, ajuns din toamnă prim-ministru, vine acum şi Petru Lucinski la un post de comandă, indică că presiunea rusă creşte şi este eficace...

În aceste condiţii, şi revenind la criza dunăreană, atitudinea concretă a guvernului român este corectă. Corectă, în sensul că noi nu trebuie să riscăm aiurea, deschizând focul pe fluviu. Iar această poziţie a guvernului român are meritul de a fi în conses şi cu sentimentul public dar şi cu majoritatea forţelor politice din ţară. Criza, deşi în prezent atenuată, nu este totuşi închisă. Războiul din Iugoslavia ca şi embargoul continuă. Încât, pe deasupra factorilor conjuncturali locali imprevizibili, rămân câteva lucruri de principiu. Mai întâi, este nevoia acută de pace. Trecem printr-o criză majoră internă, iar Europa trăieşte, de fapt, un nou şi periculos "sezon" al schimbărilor de frontieră. La ce bun, atunci, să fii mai catolic decât alţii?! În al doilea rând, în zece secole de istorie, noi nu am avut războaie cu sârbii niciodată. La ce bun să irosim un atare capital?! Câte popoare vecine se pot mândri cu un atare trecut?! Criza, însă, n-a trecut. Războiul continuă, iar embargoul şi el. Oricând actuala criză poate reveni acut. Desigur că nu noi suntem în măsură să oferim soluţii. Dar diplomaţii noştri, presa chiar, ar trebui să explice foarte bine realitatea. Dacă vom trece cu bine totul până la revenirea păcii pe solul jugoslav, va fi un succes major pentru ţară. După cum ar fi, şi o confirmare a opiniilor tuturor acelora care susţin că, totuşi, noi românii nu suntem balcanici. Abia un atare gen de confirmare ar fi un veritabil semn că suntem de drept în Europa. Orice s-ar susţine la Strasbourg. ■

Despre Dreapta românească

Dezbateri

Acum sunt la mare modă ideologiile. Politologii de toate orientările politice de la noi şi de aiurea se grăbesc să ne spună că doctrinele politice ale viitorului nu pot fi decât social-democraţia, liberalismul şi creştin-democraţia. Toate celelalte două sute de partide româneşti pretind că se circumscriu unuia sau altuia dintre aceste curente politice.

A fi de "dreapta" a devenit o vină capitală în România, un termen peiorativ, o insultă pentru agitatorii extremist- comunişti de la noi, care se grăbesc să pună eticheta de "legionar" adversarilor lor politici. Şi totuşi ce este de fapt dreapta?

Politologul francez Raoul Girardet menţionează peste zece curente de dreapta pe plan ideologic, distingând între o dreaptă catolică şi alta nereligioasă, anticlericală, între o dreaptă modernistă şi altă conservatoare, arhaizantă, între una naţionalistă şi una mai puţin naţionalistă, între una romantică şi una realistă, etc. Puţin dezorientaţi în acest adevărat hăţiş ideologic ne vom întreba: care este locul dreptei româneşti pe acest eşichier? Care îi sunt rădăcinile şi identitatea?

Răspunsul nu poate fi decât unul singur. Dreapta românească este profund naţională. Este un fenomen original, care îşi trage seva din opera Poetului Naţional. Putem spune că dreapta românească nu a suferit nici o influenţă ideologică de import.

Cu toate acestea, încă de la afirmarea viguroasă a dreptei româneşti, stânga internaţionalistă susţinea că dreapta nu este decât o agentură străină, neavând nimic în comun cu sufletul românesc. Aceste teorii sunt vehiculate şi astăzi. În presa neocomunistă, dar şi în cea internaţionalist cosmopolită a devenit un loc comun clişeul cu "legionarul trădător de neam şi ţară". Să ne întoarcem puţin în trecut. Presa aşa-zis "democratică" din Sărindari, ziarele Cuvântul Liber, Azi, Adevărul, Dimineaţa duceau o campanie susţinută în acest sens. În Cuvântul Liber din 18 februarie 1936, dl. Tudor Teodorescu - Braniţte scria: "În tot ce face extrema dreaptă nu este nimic original, nimic românesc. De la uniforme până la procedeele violente, totul este furat fără ruşine din planul de lucru al lui Adolf Hitler..."

Această campanie de presă dusă timp de aproape 70 de ani a fost o uriaşă mistificare. Dreapta românească nu a avut şi nu are nimic în comun cu fascismul. Între ideologia legionară şi cea hitleristă a existat un antagonism ireductibil: antagonismul dintre creştinism şi păgânism pe de o parte, dintre o mişcare de elită morală şi o mişcare populistă pe de altă parte.

Discipoli ai lui Nietzsche, ideologii naziţti propăvăduiau cultul supraomului (Ubermensch). Aceasta înseamnă să pui creatura mai presus decât Creatorul, concepţie la care legionarii creştini-ortodocşi nu puteau să subscrie. Pentru ei Zarathustra nu putea fi decât însuşi Antichristul.

H. S. Chamberlaine, teoretician al rasismului german considera că Vechiul Testament, expresie tipică a rasei iudaice, ar trebui eliminat din creştinism. Teorii de genul acesta erau în contradicţie cu linia creştină a dreptei româneşti. Rasismul, rădăcină pivotantă a ideologiei naziste era cu totul străin Mişcării Legionare. În Legiune intraseră numeroşi greci, armeni, ba chiar şi evrei creştinaţi. Nu originea etnică conta, ci faptul că aceştia simţeau româneşte şi acţionau în folosul Ţării.

Naziţtii erau exclusivişti şi aristocratici, concepţie opusă moralei creştine a legionarilor. Textul jurământului către Moţa stipula că legionarii vor trăi în sărăcie. Conform principiului euthanasiei naziţtii intenţionau să extermine bătrânii, bolnavii, handicapaţii. De altfel, la sfârşitul lunii trecute în Germania au avut loc mari manifestaţii şi acţiuni de protest ale handicapaţilor. Aceştia se tem că după azilanţii străini, ei vor fi următoarele victime ale bandelor de skin-heads neo-naziţti. În România interbelică, toţi nevoiaşii, bolnavii, paraliticii găseau sprijin şi alinare la "Ajutorul Legionar", minunată instituţie creştină de caritate organizată în conformitate cu învăţăturile Mântuitorului.

Dreapta românească a fost un fenomen unic pe plan european, singura mişcare de dreapta care a acţionat în conformitate cu morala creştină, cu preceptele Sfintei Scripturi şi ale Sfintei Tradiţii. În zilele noastre, dreapta are aceiaşi orientare românească şi creştinească. Tineretul român a moştenit spiritul de luptă şi de jertfă al înaintaşilor. Noua Generaţie nu are nevoie de modele străine, de ideologii de import. Tinerii vor combate orice doctrină care contravine legii strămoşeşti şi credinţei ortodoxe, chiar dacă respectiva doctrină se pretinde de "dreapta". Istoria se repetă; corifeii "Noii Drepte" şi a "Noii Filosofii", ambele la modă în Occident, şi mai cu seamă în Franţa susţin idei cum ar fi inegalitatea biologică între popoare, europocentrismul. Mai mult, aceştia doresc întoarcerea la "religia originară" a indo-europenilor, păgânismul politeist. Alain de Benoist afirmă că păgânismul este o concepţie aristocratică asupra persoanei umane, pe când creştinismul ar fi diminuat vitalitatea rasei europene. Concomitent, bandele de skin-heads neo-naziţti atacă străinii lipsiţi de apărare.

Toate acestea nu au nimic cu mântuirea României, idealul nostru final. Profeţii Neamului Românesc sunt Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Mircea Eliade. Trebuie să credem în cauza Românismului, în Schimbarea la Faţă a României. Aceasta să fie singura noastră ideologie! ■

GEORGE SCARLAT
Student ASE anul II

Ne cerem scuze că datorită greutăţilor materiale, publicaţia noastră nu a putut apărea din nou în 16 pagini.
Astfel, unele din articolele anunţate pentru acest număr vor apărea luna viitoare, când sperăm să ne putem păstra formula integrală.

Mişcarea - bilunar!

Stimaţi cititori,

Încurajaţi de interesul crescând acordat publicaţiei noastre, ne-am propus ca, începând cu luna iulie să apărem bilunar.

Pentru aceasta avem însă nevoie de sprijinul Dumneavoastră deoarece suntem, din păcate, lipsiţi de posibilităţi financiare.

Toţi prietenii noştri care doresc să ne ajute sunt rugaţi să trimită cât mai repede posibil suma de 1.200 lei pe adresa:

Mişcarea Pentru România
(Pentru Publicaţia MIŞCAREA)
Str. Scărlătescu 14
Sector 1 Bucureşti cod 78158

Această sumă reprezintă contravaloarea unui abonament până la sfârşitul anului (costul publicaţiei plus cheltuielile poştale).

De asemenea, toţi cei care doresc să sprijine cu contribuţii mai mari dezvoltarea publicaţiei sunt rugaţi să ne contacteze de urgenţă.

În atenţia corespondenţilor noştri

Dragi cititori,

Suntem bucuroşi să publicăm articole şi reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre precum şi, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generaţia noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase şi, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

De asemenea îi rugăm pe toţi corespondenţii noştri să precizeze vârsta, profesia, adresa exactă şi numerele de telefon la care pot fi găsiţi.

Sperăm să veniţi alături de noi.

Vă aşteptăm!

O scrisoare

D-le Redactor,

De la înfiinţarea ***Mişcării Pentru România***, ca şi de la apariţia revistei ***"Mişcarea"***, urmăresc evoluţia celor două modalităţi de exprimare ale tineretului român.

În ambele cazuri, recunosc dinamism, curăţenie, sinceritate, dorinţa de demnitate şi de a fi cât mai utili acestui greu încercat popor român. Trăsăturile pe care le-am descoperit la dvs. sunt *aproape* identice cu ale noastre, celor care ne-am opus comunismului cu începere din 1945, în confruntări grele şi tragice cu acest adversar de o ferocitate şi perfidie incredibilă. Dar şi noi semănam cu generaţii înaintaşe care, de asemenea, s-au ridicat la luptă şi au pătimit pentru credinţa şi aspiraţiile acestui popor creştin. Deci, până aici - dacă sunteţi de acord - cu sau fără premeditare v-aţi înscris pe o linie de luptă, dar şi de suferinţă, în intenţia de a sluji tradiţiile străbune. Probabil că, întocmai ca şi noi, ca şi generaţiile dinaintea noastră, aţi înţeles că într-un perimetru năpăstuit, minţit şi cruficificat moral, batjocorit şi tiranizat "dacă te-ai hotărât să spui adevărul pregăteşte-te de suferinţă". Am reţinut desele şi înveninatele atacuri cu care vă confruntaţi, uneori venind chiar din partea unora care ar trebui să vă înţeleagă şi să vă sprijine. Mă gândesc la unele grupuri de studenţi care s-au lăsat racolaţi de politicianism sau de partide politice care nu reprezintă nimic din aspiraţiile acestui popor. Din acest punct de vedere noi - dar mai ales, generaţiile anterioare nouă - ne-am ridicat pe baricade mai solidari, mai unitari. Pe atunci "medicinistii, cei de la arhitectură sau de la politehnică", reprezentau majoritatea studenţimii. Solidaritatea lor se făcea simţită chiar dacă săvârşirea unei ilegalităţi lovea numai în interesele unei facultăţi oarecare. Pe atunci, pentru bruscarea unui student de către autorităţi, UNSCR-ul (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini din România - N. Red.) declanşa o grevă naţională de protest a studenţimii până când se luau măsuri împotriva vinovatului. Acum? Studenţii din cămine locuiesc în condiţii inacceptabile. Cei de la Politehnică protestează, dar cei din Universitate rămân pasivi...

Deci, cred că activitatea dumneavoastră (partid şi revistă) ar trebui să se axeze, în primul rând, pe această realizare a solidarităţii şi a spiritului de unitate. Sunteţi acuzaţi de filiaţiune cu Mişcarea Legionară, fapt care îl dezminţiţi din răsputeri! Credeţi - în valoare absolut obiectivă - că asemănarea v-ar dezonora sau doriţi să vă puneţi la adăpost de prejudecata celor care văd în legionari un "pericol naţional"? Poate că răsfoindu-le cu mai multă atenţie doctrina (mai puţin faptele) veţi descoperi multe lucruri pe care merită să le urmaţi, aşa cum am făcut-o şi noi, generaţiile mai vechi...

Nu doresc prin aceste argumente să afirm că ei, legionarii, au monopolizat lupta românească pentru apărarea tradiţiilor străbune, dar vedeţi dumneavoastră, este greu să acorzi credit, celor care afirmă aceeaşi intenţie, dar pornesc la acest drum anevoios cu persoane discreditate, compromise sau dintre cele care cochetează cu francmasoneria.

L-am auzit pe Dl. Marian Munteanu, cândva, vorbind unui grup de foşti deţinuţi politici la Sediul asociaţiei noastre şi am rămas convins că este un om onest, bine intenţionat, dar cu oarecare (explicabilă) stângăcie politică.

Sufleteşte suntem alături de lupta în care v-aţi angajat şi considerându-vă generaţie urmaşă (chiar fără să fiţi legionari!), vă vom sprijini în permanenţă cu puţinele puteri de care mai dispunem.

Cu deosebită consideraţie,

George Damian

P. S. Se spune că amicii lui Ovidiu l-au sfătuit să nu mai compună versuri pentru a nu-l mai irita pe împărat. La acestea, marele exilat le-a răspuns că ar vrea dar nu poate pentru că orice vorbă pronunţă,... *versus erat*! Astăzi poetul pare a fi Dl. Munteanu.

G. D.
11 - 02 - 1993

ZIARUL "ORA" MINTE!

Vă prezentăm textul publicat de ziarul "ORA" şi replica trimisă în aceeaşi zi de Biroul de presă al MPR. După o săptămână întreagă de tăcere, "ORA" va mai publica un articol cu titlul "MPR ne înjură creştineşte", prilej pentru o nouă serie de minciuni şi de aiureli debitate pe seama noastră.

Vă lăsăm, dragi cititori, să judecaţi singuri şi să spuneţi ce este înjurătură în replica noastră, ce este nejustificat în reacţia Biroului nostru de presă.

Murdare minciuni se scurg pe paginile ziarelor noastre, murdari sunt cei care le scriu.

Biroul de presă al MPR

•

ORA, 27 ianuarie 1993, Pagina 3:

"După ce mult timp s-au atacat reciproc în presă, "liderii dreptei româneşti", dl. Radu Sorescu, preşedintele Partidului Dreptei Naţionale şi dl. Marian Munteanu, preşedintele Mişcării Pentru România, s-au împăcat dîndu-şi mîna. S-a ajuns la acest compromis, deoarece, momentan ambii lideri au rămas cam singuri în partidele pe care le conduc. Marian Munteanu a exclus tot Comitetul Director şi alţi lideri importanţi, iar Radu Sorescu a schimbat nu mai puţin de trei comitete directoare. "I-am dat afară aproape pe toţi fiindcă erau nişte incapabili" - ne-a declarat în exclusivitate dl. Radu Sorescu, care a mai adăugat că "în folosul neamului se va forma o uniune a acestor forţe de dreapta, condusă de dl. Ion Coja, senator PDAR".

•

M. P. R. Nr. 7 din 27.01.1993
Biroul de presă

Către Cotidianul "ORA"
D-lui Director Nicolae Cristache

Domnule Director,

În cadrul rubricii "Scurt-circuit" a ziarului pe care îl conduceţi a apărut astăzi ("ORA", Anul II, nr. 71, 27.01.1993, pag. 3) o relatare care, prin conţinutul său neadevărat şi ofensator, a provocat indignare în rândul aderenţilor şi simpatizanţilor Mişcării Pentru România.

În consecinţă, în virtutea dreptului la replică, vă rugăm să daţi publicităţii următoarele:

1. Dl. Marian Munteanu nu l-a atacat în presă pe dl. R. Sorescu. A nu considera realist un program politic nu înseamnă atac. Deci, este absurd să se vorbească de "împăcare" în lipsa unui conflict.

2. Nu există şi nu a existat nici un "Comitet Director" în structura de organizare a MPR pe care dl. Munteanu să-l fi "exclus". O asemenea afirmaţie este absurdă şi datorită faptului că, potrivit Statutului nostru, conducerea executivă a MPR este asigurată exclusiv de Liderul Mişcării. Cele câteva excluderi pronunţate sunt nesemnificative şi nu pot afecta activitatea organizaţiei noastre; dimpotrivă, excluderile au avut un rol pozitiv, ca în orice organizaţie bazată pe disciplină şi competenţă.

Există un Consiliu Naţional care funcţionează normal, potrivit prevederilor statutare (vezi "Mişcarea" Nr. 5, decembrie 1992).

3. Nu avem cunoştinţă de nici o "uniune a forţelor de dreapta" condusă de Dl. Profesor Ion Coja. Desigur, o asemenea uniune poate fi realizată, însă noi nu suntem cu nimic implicaţi într-un asemenea demers.

Nu este prima dată când reporterii cotidianului Dvs. fac referiri la Mişcarea Pentru România fără o informare prealabilă. Cu un simplu telefon, realizatorul (de altfel, anonim!) al aberantei relatări ar fi aflat toate aceste lucruri şi cititorii "OREI" ar fi fost corect informaţi. Din păcate, trebuie să constatăm că incompetenţa profesională, lenea şi indolenţa rămân încă trăsăturile definitorii pentru mulţi - prea mulţi! - jurnalişti.

Ne exprimăm convingerea, Domnule Director, că veţi şti să luaţi măsurile cuvenite pentru ca asemenea abateri să nu mai afecteze activitatea ziarului Dvs.

Cu deosebită consideraţie,
VICTOR RONCEA
Membru al Biroului de presă - MPR

ABONAMENTE

Abonamente la "Mişcarea" se pot contracta prin toate ghişeele poştale şi prin filialele RODIPET S.A.

Publicaţia "Mişcarea" este trecută în Catalogul presei interne la nr. 4137.

IMPORTANT!

Căutăm difuzori voluntari pentru publicaţia "Mişcarea".

Toţi cei interesaţi sunt rugaţi să ia legătura cu redacţia sau cu reprezentanţii MPR din ţară.

Oferim un procent de 20% din costul publicaţiilor vândute (10 lei pentru fiecare exemplar).

"Mişcarea", publicaţie a Noii Generaţii, este editată de **Mişcarea Pentru România**,
formaţiune politică a tineretului, înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti prin Decizia Civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei **"Mişcarea"** este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Grupul redacţional este format din:

Bogdan Munteanu — George Roncea
Karina Knapek — Sandra Cristea
Alexandru Zlatco — Claudia Buruiană
Victor Roncea — Dan Dungaciu

Adresa: Str. Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78158.
Telefon: 659.45.72. Fax: 312.41.15

Orice donaţie poate fi depusă la Banca Română Pentru Dezvoltare - Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD-SMB), în contul nr. 46.20.69.61.33.178

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile "Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentanţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

★

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile "Mişcării" nu este permisă decît cu acordul scris al Redacţiei.

SUNTEM CU OCHII PE VOI!

Citim (fără surprindere) o nouă suită de obrăznicii semnate, fireşte, de neuitatul **Zigu Ornea** (în **"România literară"**, nr. 5, pagina 4) sub titlul cel puţin scandalos ***"Nevroza Ţuţea"***. Faptul - firesc pentru orice român cinstit - că înţeleptul muscelean este recunoscut ca model exemplar de către tânăra generaţie e de natură să dea frisoane indivizilor de orientarea d-lui Ornea. Căci domniile lor, după ce şi-au impus cu ajutorul bâtelor Cominternului punctele de vedere în Ţara Românească, se văd, iată, puşi la locul ce li se cuvine de către un tineret care nu e dispus să asculte cacofoniile bolşevice - fie ele "de tip nou", chipurile "european".

Primim zeci de telefoane de la cititorii care aşteaptă nerăbdători articolul promis, cu privire la opera distructivă a D-lui Ornea. Fiţi liniştiţi, dragi prieteni, să nu credeţi că l-am uitat. Clipa adevărului nu este departe.

•

Puncte cardinale (nr. 2, februarie '93) îşi continuă seria atacurilor "democrat creştine" la adresa noastră. Aceasta prin aruncarea în luptă a tuturor celor patru "puncte cardinale" ale gazetei pomenite: **Răzvan Codrescu, Vasile A. Marian. V.A.M.** şi **Adolf Vasilescu**. Diversitatea semnăturilor nu ascunde din păcate - pentru cititorii revistei - nici caracterul semidoct al producţiilor şi nici caracterul... "semnatarilor".

Ne dăm seama că domnul Codrescu s-a supărat că i-am dezvăluit poticnirile ortografice (aceleaşi în ceea ce priveşte scrierea numelui Mântuitorului ca şi la D-l Zigu Ornea) Probabil că s-a străduit mult să-şi descopere greşelile şi, de supărare, a mai comis vreo 20 şi de data asta. Ar fi bine dacă ar lăsa-o mai uşor cu dăscăleala şi ar pune puţin mâna pe carte. Din ce scrie e limpede că nu este suficient alfabetizat pentru a emite aprecieri cu privire la titani ca Eminescu, Iorga, Eliade (pe motiv că aceştia "nu s-au prea omorît cu ortodoxia"). Să-şi vadă mai bine de lungul nasului şi să treacă acolo unde îi e locul: la buche!

•

Pentru ca să poată mirosi la fel ca deja consacrata "22", **"România literară"** îşi deschide poalele ca să ni-l arate pe **Alexandru George**. Acesta, sub pretextul punerii în funcţiune a spiritului critic, aruncă o serie de insinuări destinate să pângărească memoria marelui luptător întru românism şi ortodoxie, Nicolae Steinhardt - Monahul de la Rohia.

Nu putem să nu remarcăm desfăşurarea programatică a acestor atacuri. Sunt ţintiţi, sistematic, toţi liderii culturali ai generaţiei interbelice. Aşa că tot programatic o să vă demascăm şi noi, neruşinaţilor!

•

O încununare a tuturor dementelor este găzduită de revista **"Art"** (nr. 4/1992) prin "studiul" bulgarului **Luchezar Boyadjev** ***"În cetatea credinţei"*** (traducere de Cristina Dan). Ce zice bulgarul cu pricina? Că "Iisus avea un frate geamăn" împreună cu care i-a înşelat pe credincioşi, că "icoanele ucid pur şi simplu tocmai ceea ce ar trebui să transmită", că mai tot ritualul creştin seamănă cu manifestările comuniste din Bulgaria şi alte porcării pe care nu le putem reproduce. Nu este vina noastră că icoanele bulgăreşti din sec. XII-XVI sunt invocate ca suport explicativ pentru asemenea elucubraţii.

Dar, aflăm din caseta tehnică, revista "Art", editată de **Ministerul Culturii**, apare cu sprijinul fundaţiei **Soros** şi al **Guvernului României**. Oare aceste instituţii doresc să sprijine arta sau pornografiile şi blasfemiile cele mai mizerabile?

Fără îndoială că vor sări imediat unii care vor ţipa că atentăm la "libertatea de expresie". Noi nu suntem împotriva presei libere. Dar ni se pare de neacceptat ca guvernul unei ţări creştine să *gireze* (şi poate chiar să finanţeze) asemenea insulte.

Dacă noi ne-am apuca să scriem, aşa, cu titlu de ipoteză că poate domnul primministru este hoţ de buzunare, că ministrul culturii este un proxenet camuflat şi că editorii revistei "Art" sunt o gaşcă de homosexuali perverşi, "bazându-ne" pe "interpretarea ştiinţifică" a unor fotografii din ziare, toată lumea ar zice - şi pe bună dreptate - că abuzăm de drepturile cetăţeneşti, că încălcăm legea şi bunul simţ. Atunci, ce să spunem noi creştinii când Tatăl nostru şi Mântuitorul lumii este batojocorit şi insultat? Să ne facem că nu vedem?

"Formula As", folosindu-se de pretextul publicării unor documente mai puţin cunoscute cu privire la istoria interbelică şi la ***Mişcarea Legionară***, continuă atacurile şi calomniile la adresa dreptei româneşti, a mişcării naţionaliste în general. Minţind cu neruşinare, Dl. **Alexandru George** vrea să-i convingă pe cititori nici mai mult nici mai puţin decât că legionarii au fost... "bolşevicii noştri". Citâm: "Legionarii nu s-au manifestat împotriva comuniştilor. Ei au urmărit eliminarea oamenilor politici de factură liberală, nu a comuniştilor, cum se laudă acum". La această inepţie Alexandru George aduce ca "argument" faptul că legionarii nu au omorît nici un comunist, nici măcar când erau la putere.

Iată ce scrie **Corneliu Codreanu** în ***"Cărticica şefului de cuib"*** (care cuprindea legile şi normele de funcţionare ale ***Mişcării Legionare***):

"Punctul 65. *Legionarul şi comunismul.*
Legionarul este împotriva comunismului

Foto: OANA TOŞA

şi va lupta din toate puterile lui pentru ca oriunde se va afla încuibat acest comunism să fie demascat şi răpus".

Ceea ce nu poate însă să înţeleagă domnul A. G. este că o mişcare creştină nu ucide oameni ci, luptă cu mijloace legale, paşnice.

Iar persoanele care au comis asasinate au fost pedepsite pentru faptele lor şi s-au înscris - prin acţiunile lor ilegale şi necreştine - în afara liniei drepte a naţionalismului românesc.

Este grăitor gestul legionarilor (membri ai familiilor liderilor legionari asasinaţi) care i-au cerut Mareşalului Antonescu în 1940, când acesta era Conducător al Statului Naţional Legionar, eliberarea *tuturor deţinuţilor politici*, inclusiv a comuniştilor (Vezi "Mişcarea", numărul 4, noiembrie 1992, pagina 6).

•

Cotidianul" publică în suplimentul său cultural din 08.02.1993 câteva încercări extrem de interesante, semnate de studenţii **Bogdan George Rădulescu, Violeta Lazarovici** şi **Răzvan Ventura**, membri ai Grupului ***"Ideea de dreapta"***. După cum aflăm din program, Grupul "încearcă să adopta o atitudine socratică în faţa sofismelor propagandistice ale stângii şi ale oricărei forme de socialism inclusiv comunismul, fascismul şi nazismul".

Atitudinea curajoasă şi lucidă precum şi consistenţa textelor publicate ne îndreptăţesc să sperăm într-o fecundă prezenţă a acestui grup în spaţiul culturii noastre. Noi îi felicităm pentru debut şi le dorim mult succes în continuare.

Din păcate, cititorii sunt agresaţi de intervenţia necivilizată şi veninoasă a redactorului **Dan C. Mihăilescu**, care emană următoarele sentinţe:

"În lume, când spui dreapta, spui Auschwitz"; "La noi dreapta înseamnă cadavre agăţate în cârlige la Abator".

Care "lume", d-le. redactor? Poate lumea lui Lenin, a lui Troţchi şi a lui Stalin. Un singur exemplu e suficient: Marea Britanie (care, ce să-i faci, tot în "lume" este şi ea, săraca) este condusă de un partid de ***dreapta***, Partidul Conservator - care a condus-o inclusiv la victoria împotriva Germaniei naziste!

Şi care "noi"? Poate "noi, cominterniştii", căci despre "noi, românii" nu poate fi vorba.

În afară de aceste sinistre imbecilităţi, dl. Mihăilescu mai decretează cu cinism:

"Nu am vrut să pun cele patru eseuri sub emblema Grupului "Ideea de dreapta"!

De ce? Ţineţi-vă bine:

"... Pentru că nu mi-au plăcut la Bogdan Rădulescu două lucruri: nu are simţul umorului (e crispat, încrâncenat) şi are o privire mai mult rece şi ţintuitoare decât atinsă de (ne)liniştea îndoielii"!!!

Halal argument, mai ales că ele se bazează pe "o scurtă întâlnire" cu studentul respectiv. Cu alte cuvinte dacă într-o zi n-ai chef de bancuri sau de hlizeli şi nu afişezi aerul târnp specific neo - bonjuriştilor de "tranziţie", devii brusc "periculos".

Dar aprehensiunea înăcritului condeier se dezvăluie complet în final când, cu ţâfna unui pedagog de internat din vremea lui Gheorghiu-Dej, latră ameninţător:

"Însă dacă vor trage către direcţia Marian Munteanu - Ilie Bădescu & Co. ar fi păcat - şi de ei şi de Idee".

Ehee, asta era problema! Toate ar mai fi cum ar mai fi, vrea să zică dl. Mihăilescu, dar nu cumva tinerii generaţiei de astăzi să se întâlnească pe acelaşi drum că ... dăm democratura jos din pod! Ce-ai fi făcut domnule redactor dacă, să zicem, aflai că cei din Grupul "Ideea de dreapta" sunt înscrişi în **Mişcare**? Aplicai cenzura, nu-i aşa? Democraţia, dreptul la opinie - se duceau toate pe apa sâmbetei. Când vă spunem noi, dragi cititori, că bolşevicii sunt cuibăriţi în multe locuri şi sub multe firme, ştim noi ce ştim. Dar fiţi liniştiţi, o să-i scoatem la iveală unul câte unul.

Grupul "Ideea de dreapta" nu este încadrat în **Mişcare** şi nici nu ştim dacă "trage" sau nu spre MPR. Este treaba lor şi opţiunea lor. Indiferent de opţiunea lor politică, publicaţia noastă îi aşteaptă "cu paginile deschise" şi îi invită cu plăcere la o discuţie colegială.

•

Un oarece scribuţ face urât către noi din paginile ziarului **"Românul"**. Românu' de la pomenita foaie, pe nume **Tolontan**, lucrător la trustul **"Azi"** (şi probabil "os de ardelean", cum se proclamă mulţi pe acolo) cu năframa pusă strâmb p-un ochi, ţinteşte ba în **Mişcare**, ba în spatele basarabenilor de la **Drumul Crucii**, ba în ziarul **"Decembrie"** al celor mai tineri mişcărişti, ba în **Liga Studenţilor**.

Adevărul este că de când cu "Drumul Crucii" pe mulţi i-a lovit mâncărimea de limbă - adică ei de ce iau salariu, aşa de geaba? După domniile lor ar fi trebuit ca Liga Studenţilor să fie întemeiată de odoarele lui ***Brucan***, ziarul "Decembrie" să fie scris de nepoţii ***Anei Pauker***, Drumul Crucii să se numească ***"Drumul steluţei"*** şi să fie organizat de ***"Mişcarea pentru Europa"*** şi ***"Liga colhoznicilor"***, iar steluţa cu prisosinţă să fie pusă la loc pe Casa Scânteii, de unde să vine "lumina" şi Tolontanului nostru de la trustul "Azi" - "Românul".

•

În aceeaşi ordine de idei şi în deplină unitate socialistă se aude un glas vesel-tovărăşesc în revista **"Cuvântul"** (nr. 6/1993). Acolo un individ ascuns sub pseudonimul **"H.Parcea"** încearcă să-i imite cu ceva talent, pe cei de la ***"România Mare"*** şi de la ***"Academia Caţavencu"*** în ferocea pamfletului "acidulat". L-am fi iertat pe neînsemnatul găinar dacă s-ar fi rezumat să atace ***Mişcarea***. Dar scribuleţul îşi permite să-l insulte pe domnul **Ion Coja**, un distins om de cultură, profesor universitar şi neobosit alist român. Asta nu se iartă.

Ne găsim noi pe Nistru, scribuleţilor!

•

Au fost multe strigăte de teamă la gândul că D-l **Adrian Păunescu** va reprezenta România la Strasbourg. Internaţionaliştii europenizanţi s-au temut că senatorul socialist al muncii va aborda o poziţie "naţionalist-comunistă". Acum, după ce am citit discursul d-lui Păunescu ţinut în faţa Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, putem liniştii pe internaţionaliştii noştri: orice adept al teoriei cu intrarea României în "Europa" ar fi putut rosti exact acelaşi discurs, fără nici o modificare ideologică. ***Pac-ul, liberalii, social-democraţii*** de toate nuanţele s-au regăsit, fără îndoială, în mesajul clamoros al senatorului-poet.

Nu s-au regăsit, însă, acei români în numele cărora vorbeşte cu atâta elan patriotic D-l Păunescu. Nu s-au regăsit acei români pentru care românismul reprezintă supremul crez politic - dincolo de diferenţele de măruntă strategie ideologică.

D-l Păunescu a dovedit încă o dată (dacă mai era nevoie) ceea ce este valabil pentru o întreagă clasă politică a generaţiei sale şi anume că este aşezat împotriva cursului firesc al naţionalismului românesc. Nu-l mai înjuraţi, domnilor internaţionalişti, pe Adrian Păunescu! Este cel mai preţios aliat al Dumneavoastră. Căci D-l Păunescu afirmă că "nu ştie câte Biserici ajung la Dumnezeu", dar ştie că "Europa e Biserica Bisericilor", că "dogma e un păcat" şi sacrificarea unui ritual tradiţional este "supremul exemplu" şi, pe deasupra, şi cu "străluciri dumnezeieşti". Şi toate astea şi încă altele răcnite voios în faţa lumii şi publicate în sute de mii de exemplare pentru cititorul descumpănit al presei româneşti.

Totuşi ceva e limpede, după cum ne învaţă Mihai Eminescu: cine combate Biserica noastră ortodoxă - aşa cum a reuşit să o facă, şi încă într-o delegaţie a Statului Român, A. Păunescu - ***"poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal şi orice i-o veni în minte, dar numai român nu e."***

•

Unii cititori ne-au recomandat să nu răspundem prea aspru la toate mârşăviile, existând "riscul" de a fi acuzaţi de "extremism". Nu putem, stimaţi cititori, să-i lăsăm pe mahalagii să-şi facă de cap. Trebuie să arătăm minciunile, calomniile şi murdăria pe care o adunătură de nemernici semidocţi şi semianalfabeţi le împroaşcă sistematic, prin ziare şi reviste (unele cu pretenţii), otrăvind cu îndârjire întreaga societate.

Suntem dispuşi oricând să dovedim punct cu punct tot ceea ce afirmăm. Dacă se va găsi o singură minciună în relatările noastre suntem gata să dăm seamă cititorilor noştri de opiniei publice. Dar nu vom lăsa nesancţionată minciuna şi calomnia.

Duşmanii acestui popor trebuie să ştie că generaţia tânără nu tremură de frica lor şi nu este dispusă să-şi vândă sufletul celor care-şi imaginează că totul se poate cumpăra cu bani. Ne este mai sfântă credinţa noastră, ne sunt mai de preţ limba românească şi cultura naţională, punem mai presus de orice pe lume. Generaţii şi generaţii de Români loviţi, chinuiţi, masacraţi şi insultaţi au nădejdea în noi. Nimeni nu ne dă dreptul să-i părăsim. Şi nu-i vom părăsi.

Iar vouă, celor care cu atâta ură loviţi în acest popor blând şi iubitor de pace vă spunem:

SUNTEM CU OCHII PE VOI!

În numărul viitor: ◇ BASARABIA!